

+

Lov og Evangelium

NR. 4

APRIL 2014

50. ÅRGANG

Foto: «Hagegraven i Jerusalem» av Ingar Gangås

«— Jesus Kristus, vår Herre – godtgjort å være Guds veldige
Sønn ved oppstandelsen fra de døde.» Rom 1:4

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet: Redaktør Ingar Gangås
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Gangaas

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelser, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96 / 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

I røverens sted

Mel.: Dyp av nåde

*Hvem er du som straffes slik?
Du er ei oss andre lik.
Udergjerninger du gjør.
Hvorfor er du her og dør?*

*Tornekrone har du på.
Bitter kalk du drikke må.
Jeg som røver henger her –
du som ren og syndfri, der.*

*Mer du ligner på et lam
som tar på seg synd og skam –
offer for en hellig Gud,
vitner med et blodig skrud.*

*Hån og spott, og i forakt.
Nå jeg ser din frelses prakt!
At en synder blindes slik!
Tenk på meg i himmelrik!*

*Kom med meg til paradiset!
Syng med englers sang min pris.
Slik lød Jesu ord for meg –
kallet til den smale vei.*

*Se i nåde til meg Gud!
Frels meg ifra synden ut!
La meg skje som han har sagt,
for han sa: Det er fullbrakt!*

KG

Redaksjonen ønsker alle lesere
en velsignet påskehøytid med de
gamle og kjære hilsningsordene:
«Jesus er oppstått. Ja, sannelig,
han er oppstått!»

Døden er oppslukt til seier!

Av Per Bergene Holm

«Men når dette forgjengelige er blitt ikledd uforgjengelighet, og dette dødelige er blitt ikledd udødelighet, da blir det ord oppfylt som står skrevet: Døden er oppslukt til seier. Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier? Dødens brodd er synden, og syndens kraft er loven. Men Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus!»

1Kor 15:54-57

Sammenhengen dette avsnittet står i, er apostelen Paulus' tale om de troendes legemlige oppstandelse.

Vårt kjød står under Guds dom

Vårt gamle menneske skal ikke oppleve frelsen. Kjødet er og blir uforbederlig og står under Guds ugjenkallelige dom. Det var jo derfor Jesus måtte dø. Når han tok på seg ditt og mitt kjød og møtte Gud i vårt sted, kunne intet berge ham. Da ble han fordømt og forbannet av den hellige Guds vrede. Intet sted

ser du dommen over ditt og mitt kjød som på Jesu Kristi kors. Der ser du hva Gud mener om deg og meg, og om ditt og mitt liv. Det er under forbannelsen, under dommen, fordømt til undergang og død.

Guds nåde og syndenes forlatelse betyr ikke at Gud aksepterer deg og meg slik vi er, at kjødet blir berget unna dommen. Nei, synden er og blir synd, også etter Jesu soningsdød, og kjødet er og blir kjød, og det skal ikke arve Guds rike, men er fordømt.

Gud kan og vil aldri akseptere oss i vår naturlige tilstand eller ta bort dommen over kjødet. Men Jesu død innebærer at Jesus tok dommen på seg, slik at du kunne fritas for å utstå dommen selv og sone den med ditt eget liv. Gud lot en stedfortreder, sin egen Sønn, bære straffen og sone synden.

Vårt kjød hører døden til

Det vi er av naturen skal ikke arve Guds rike. Det gjelder selvfølgelig ikke

Innhold, april 2014

I røverens sted. Dikt	side 2
Døden er oppslukt til seier! Av Per Bergene Holm	side 3
Mitt vitnesbyrd. Av Kjetil Bregård	side 7
På veg til Emmaus. Av Ragnar Opstad	side 9
Møtekalender.	side 11
Våre lamper slukner (6). Av J. F. Løvgren	side 12
Oppstandelsens under. Av Ingar Gangås	side 16
Fullbrakt! Fullbrakt! Fullbrakt! Av Carl Olof Rosenius	side 20

bare vårt ytre legeme, men først og fremst vår syndige og onde natur som utfolder seg gjennom legemet, og som har sin rot i vårt hjerte. Det er derfor Guds ord taler om nødvendigheten av en ny fødsel. Det er bare det nye livet som er født av Gud som skal arve Guds rike. Vårt naturlige menneske kan ikke frelses og berges, men går mot døden, enten gjennom at vi legges i grav, eller gjennom at vi ved Jesu gjenkomst forvandles og blir ikledd uforgjengelighet. Det nye livet har et Guds barn allerede her og nå inne i seg ved troen på Jesus, og en dag skal også vårt ytre menneske forvandles og herliggjøres. Det er vårt salige håp.

Et døds- og livssamfunn med Jesus

Innebærer ikke min tilflukt til Jesus at jeg søker frelse fra mitt syndige kjød, men vil forbli i mitt syndige kjød og berge det, så har jeg ikke del i Jesu Kristi kors og syndenes forlatelse. Vil jeg ikke gå inn under dommen over kjødet og søke frelse fra min synd, er og blir jeg utenfor Guds rike. Jeg må bli født på ny og få et nytt liv for å se Guds rike.

Å følge Jesus innebærer å gå inn under Guds dom med sitt liv. Men det er nettopp denne dommen mange ikke vil gå inn under. De kjemper med nebb og klør for å berge sitt liv. De vil være kristne, de vil følge Jesus, men de vil ikke vite av korset. De vil gjerne lære av Jesus å bli hellige og gode, de vil gjerne at Jesus skal tilgi dem deres mangler, men de vil ikke miste sitt liv. De søker å berge sitt liv, vinne an-

erkjennelse og aksept for seg og sitt.

Men å følge Jesus innebærer det å miste seg selv, å fornekte seg selv, å dø bort fra seg selv. Alt mitt hører hjemme på Jesu kors, under dommen. Det skal ikke forsvares, pyntes på eller berges, men det skal overgis til dom og død. Det er fordømt og skal forbli fordømt. Vil jeg leve i kjødet, så skal jeg ikke arve Guds rike.

Korset er den troendes fristed

Det er ett sted i tilværelsen hvor mitt fordømte kjød allerede har fått sin dom, og det er på Jesu Kristi kors. Dit skal jeg få gå med kjødet mitt, ikke for å berge det, men for å bli av med det. Der fikk det sin død, der ble det tilintetgjort sammen med Jesus og der skal jeg få legge det av. Og så skal jeg i Jesus få tro meg frelst fra det alt sammen, fordi det ble fordømt i ham, i hans død. Så er det ute med meg og alt mitt. Det skal jeg få fornekte, det vil si akte som noe jeg er aldeles ferdig med og fremmed for, noe jeg overhodet ikke lenger vedkjenner meg som mitt. Og så skal jeg få akte meg som levende for Gud i Kristus Jesus. Han er min ros og min ære, han er min rettferdighet. Og i ham er det ingen synd, og i ham er jeg frelst fra døden, for han har utstått den en gang for alle, og døden har ikke lenger noen makt over ham.

Alt hans er ditt ved troen!

Du som hører Jesus til, har del med Jesus. Det er hele grunnen under din salige stilling.

Da Jesus døde, døde du. Slik taler

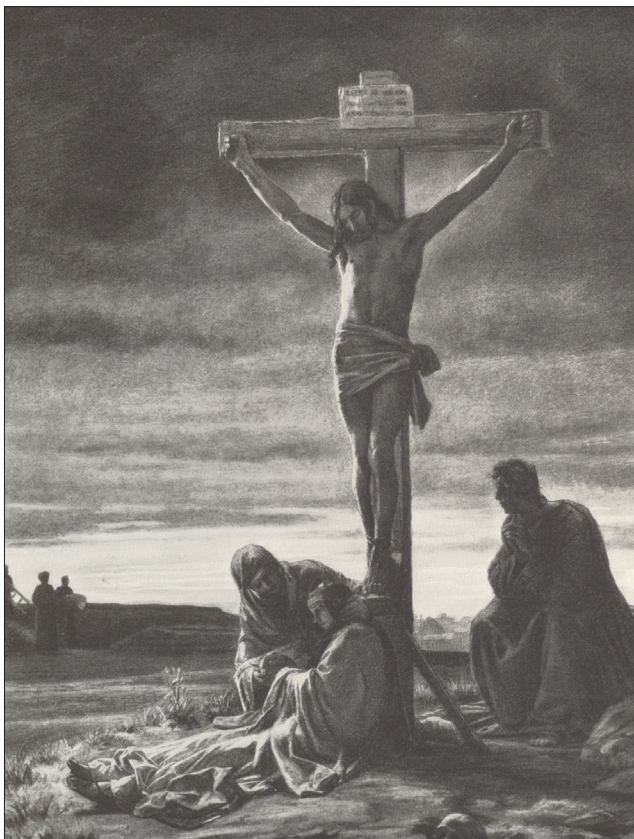
Skriften om den troende. Jesus tok alt ditt på seg, for at du skulle få leve, ikke i kraft av ditt, men i kraft av ham. Han vil være ditt liv, han vil gjelde i ditt sted. Det skal du få regne med, du som tror på Jesus.

Du lever ikke lenger selv, for ditt liv tok Jesus med seg på korset og i graven. Kristus er ditt liv, og du lever ved ham. Alt du er for Gud, det er du i ham. Du er oppreist med ham til rettferdiggjørelse for Gud. Han gjelder for deg i himmelen. Derfor er du hellig og ren, uten plett eller rynke. Du er satt i himmelen med ham. Alt det som gjelder ham, det gjelder deg.

Slik skal du få regne, for slik regner Gud.

Har Jesus tatt på seg din sak, slik at hans død er din død, så er også hans oppstandelse din oppstandelse, så er hans rettferdiggjørelse din rettferdiggjørelse, så er hans barnekår ditt barnekår, så er hans himmelfart, din himmelfart. For han har tatt på seg å føre din sak, han har gjort seg til ett med deg, for at du skal være ett med ham.

Du har oppstått med ham fra graven og lever for Gud i himmelen. Men, og det må du legge deg på sinne: Dette

Karl Bloch: «Kristus på korset»

føler du ikke eller ser du ikke med dine naturlige øyne, din stilling i himmelen erfarer du ikke, det er noe du må tro fordi Guds ord forkynner det.

Vårt salige håp

Men en dag skal du til fulle få erfare hva du har fått del i ved Jesus. Det du her i tiden trodde, det skal bli virkelighet. Om du skal oppleve sykdom og lidelse og en dag må dø og legges i

grav, så er ikke døden det siste. Du skal få oppleve at det er utganger fra døden for den som tror på Jesus. For én dag skal basunen lyde og Jesus kommer igjen i sin kraft og herlighet, og da skal alle de som hører ham til først oppstå, og de skal oppstå uforgjengelige, til livets oppstandelse. Da skal du få et nytt og herliggjort legeme, fri for alle syndens og dødens merker. Da er døden for evig oppslukt til seier.

Uten Jesus – under loven, synden og døden

Vi merkes av døden mer og mer som livet skrider fram. For et ugjennfødt menneske er det et varsel om den evige død og dom. Hvor mye det enn har av liv og rikdom i denne verden og opplever lykke og gode dager, så går det ugjenkallelig mot døden.

Og det menneske som ikke har noe annet enn sitt eget liv, sin rikdom – om den består i materiell rikdom eller egen rettferdighet og fromhet – kan ikke berge sitt liv ved noe av dette.

Der synden er borte, der har døden mistet sin brodd, den er uten kraft til å fordømme. Men har du den minste synd på samvittigheten, midt i all din fromhet og gudelighet, så går du mot døden. For dødens brodd er synden. Der hvor det er synd, der har døden fortsatt sin fulle kraft. Vil du unnsnippe dødens dom, må du være syndfri og fullkommen.

Og det som gir selv den minste synd en slik kraft til å fordømme er Guds hellige lov. Syndens kraft er loven. For loven sier at den som ikke blir ved i å

holde alt det som står skrevet i lovens bok, slik at han gjør det, han er forban-
net. Loven forkynner hva Gud krever av den som vil vinne anerkjennelse og aksept hos ham. Og da kreves intet mindre enn fullkommenhet. Vil du bli frelst i kraft av noe hos deg selv, så se til at du er fullkommen. Det nytter ikke med noe mindre enn det. Loven gir selv den minste synd kraft til å fordømme deg, og ved synden får døden igjen sin makt over deg.

I Jesus – fri fra loven, synden og døden

Men nå har Jesus båret hele lovens forbannelse og sonet all din synd og brøde. Han har utstått døden som syndens lønn. Og han holder fullkomment mål etter loven. Han eier lovens livsrett. Derfor har døden mistet sin brodd i Jesus, for i ham er synden sonet og lovens krav oppfylt. Det skal du få regne med. Har du del med Jesus, er det ingen lov som fordømmer deg, så tilregnes det deg ingen synd, og så kan ingen død ramme deg. I ham er døden oppslukt til seier.

Og da har du del i det evige liv. Du lever for Gud i Kristus Jesus, og skal aldri i evighet dø. Det som går mot døden i en kristens liv, er det gamle menneske og det ytre legeme som bærer merker av synden. Det indre menneske derimot, det fornyes dag for dag, det dør ikke og skal aldri i evighet dø. Døden skal derimot for evig fri meg fra mitt syndige kjød og det dødens legeme som jeg bærer på.

Mitt vitnesbyrd

Av Kjetil Bregård

«Dersom vi sier at vi har samfunn med ham, men vandrer i mørket, da lyver vi og gjør ikke sannheten. Men dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønnns blod renser oss fra all synd.»

1Joh 1:6-7

Elsk ikke verden!

Hvordan er det med deg som bekjenner deg som en kristen, lever du i lyset med ditt liv? Er du villig til å leve et amputert liv billedlig sett (Mat 5:29-30), hvor du sier nei til å kaste deg ut i en forlystelse med alt det denne verden frister med? Det er *det* Jesus mener når han sier: «Og om din høyre hånd frister deg til fall, da hogg den av og kast den fra deg! For det er bedre for deg å miste ett av dine lemmer, enn at hele ditt legeme kommer i helvete». Apostelen Johannes skriver: «Elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i verden! Om noen elsker verden, da er ikke kjærligheten til Faderen i ham. For alt som er i verden, kjødets lyst og øyenes lyst, og hovmodig skryt av det en er og har, er ikke av Faderen, men av verden. Og verden forgår og dens lyst, men den som gjør Guds vilje, blir til evig tid» (1Joh 2:15-17).

Eller lever du i en virkelighet hvor det ikke er så farlig med synden, for det «er jo alt av nåde»? Men så glemmer du at nåden og det nye livet nettopp

vil opptukte oss til å fornekte denne verdens fristelser: «For Guds nåde er åpenbaret til frelse for alle mennesker. Den opptukter oss til å fornekte ugudelighet og verdslige lyster, til å leve sedelig og rettferdig og gudfryktig i den verden som nå er» (Tit 2:11-12).

Ja, ønsker du å ofre himmelbilletten til fordel for en kortvarig nytelse i synden? «Hva så? Skal vi synde siden vi ikke er under loven, men under nåden? Langt derifra! Vet dere ikke, at når dere byr dere fram for å lyde noen som tjenere, så er dere dermed tjenere under dem som dere lyder. Dere blir enten tjenere under synden til død, eller under lydigheten til rettferdighet» (Rom 6:15-16). Vil du ofre himmelbilletten til fordel for en kjæreste som vil forføre deg inn i et liv hvor du etter hvert bosetter deg i den seksuelle synden som ditt naturlige element, og det med den beste samvittighet? Er en tilfredsstillelse av deg selv, dine lyster og dine behov, viktigere for deg enn et evig liv i himmelen? Baktaler du med den beste samvittighet hver eneste dag? Overholder du hviledagen eller benyttes den til alle andre ting? Bestreber du deg på å ha et godt forhold til dine foreldre? Har du et godt forhold til dine medmennesker, eller mener du at du er i din fulle rett til å være sint på dem? La ikke solen gå ned over din vrede sier Bibelen (Ef 4:26). →

Fly synden!

Alle er vi syndere og *har* synd, ja, vi er unnfanget i synd (Sal 51:7), og så får vi komme til Jesus med *alt* som tynger oss (Mat 11:28, 1Pet 5:7) – stort som smått – og han vil ta imot oss. Så lenge vi lever i lyset med våre liv og legger alt på *ham* – ja, så er ingen synder for store eller for små. Derimot kan vi ikke *leve* i synden som vårt naturlige element, hvor vi forsvarer den og ikke er villige til å ta et oppgjør med den: «For dersom vi synder med vilje etter at vi har lært sannheten å kjenne, da er det ikke lenger tilbake noe offer for synder, men bare en forferdelig gru for dom, og en nidkjærhetens brann som skal fortære de gjenstridige» (Heb 10:26-27).

Eller kanskje du er blitt så drukken av denne verdens «horelivs vin» (Åp 17:1-2, 18:3), slik at du lever i synden, men likevel aner fred og ingen fare? Ja, du har vært så opptatt med å tilsmusse dine øyne og ører med alt det denne verden lokker med; sider på internett du ikke skulle være på, blader, tv-serier, volds- og sensuelle filmer, uren og opprørsk musikk, karrierejag, materialisme – ja, all «grisematen» som denne verden lokker med – slik at du hører, men du hører likevel ikke, ser, men ser ikke (Mat 13:13-15).

I lignelsen om den bortkomne sønn (Luk 15:11-32) var det ikke han som ble igjen hos sin far som kom innenfor til festsalen. Nei, han trodde alt var i

orden med ham. Det var han som fikk *se* sin egen synd og elendighet som kom innenfor (Rom 7:24-25). Du mener kanskje om deg selv at du «alltid har vært en kristen». At du går i menigheten, vitner, forkynner, er med i lovsangskor, går på bibelskole, profeterer og er grei og hyggelig; ja, se disse ting hjelper deg ingenting om du selv lever i hykleri (Mat 7:20-23).

Kom til Jesus!

«Profetene profeterer løgn, og prestene styrer etter deres råd, og mitt folk vil gjerne ha det slik. Men hva vil vi gjøre når enden på dette kommer?» (Jer 5:31). Hva vil vi gjøre når enden på all elendigheten i de siste tider kommer, hvor vranglæren og synden også dras inn i Guds hus, slik det gjorde hos Israelsfolket? En dag skal vi stå innfor Gud med våre liv. Kan vi da si at vi tok opp vårt kors, fornektet oss selv og vår egen egoisme i denne verden (Mar 8:34-36)? Eller må vi si at en kortvarig forlystelse i denne verden ble viktigere for oss enn et evig liv i himmelen?

«Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull. Dersom dere er villige og hører, skal dere ete landets gode ting. Men er dere uvillige og gjenstridige, skal dere bli fortært av sverdet. For Herrens munn har talt» (Jes 1:18-20).

L&E

Husk å gi ekspedisjonen beskjed hvis du har fått ny gateadresse!

På veg til Emmaus

Av Ragnar Opstad

To motlause vener

Når evangeliet ein og annan gong blir openberra for oss, kan det vera mest som å bli frelst på nytt.

Det var det som hende med dei to som var på veg til Emmaus, då Jesus gav seg i lag med dei. Det var to motlause, kristne vener som tala seg imellom om alt som hadde hendt med Jesus, han som dei hadde sett sitt håp til. Det står at augo deira vart haldne att, så dei ikkje kjende han.

Men det står òg skrive at «der to eller tre er samla i mitt namn, der er eg midt imellom dei» (Mat 18:20). Det ser vi her.

«Se, Jesus er nær, om stundom han synes langt borte!» (Lina Sandell, sb. 473)

Å vandra i tru

Det går tydeleg nok fram at årsaka til at augo deira vart haldne att, var at Jesus ville dei skulle læra å kjenna han utifrå Skriftene. Etter at han hadde fått høyra kva dei samtala om, seier han til dei: «Kor uvituge de er, og kor seinhjarta til å tru alt det profetane har tala! Laut ikkje Messias lida dette og så gå inn til herlegdomen sin? Og han tok til frå Moses og frå alle profetane og la ut for dei det som stod skrive om han i alle Skriftene» (Luk 24:25-27,44b).

Jesus forkynte altså evangeliet ut frå det som står skrive om *han* i *heile Det gamle testamente!*

*Når Jesus kommer med sin nåde
og legger den på hjertets sår,
når synderen har sett sin våde,
og med sin nød for Jesus står,
da slukkes sorgen salig ut,
da blir det glede stor i Gud!*

*Når Jesus kommer inn i huset,
og hilser alle med sin fred,
og den har alle gjennomsuset
og senket seg i sjelen ned,
da blir det stille, lyst og mildt,
da enes det som før var skilt.*

*Kom inn til meg og alle mine,
og bli vårt hjertes trøstes katt!
Kom inn med lys til alle hine
som ennå bor i dødens natt!
Jeg sier i mitt stille sinn:
Du Guds velsignede, kom inn!*

Magnus B. Landstad, sb. 212.

«Når Jesus kommer inn i huset»

Då dei kom fram dit dei skulle, nøyddede dei han og sa: «Ver hjå oss, for det lir mot kvelden, og dagen hallar (Luk 24:29).

Då dei sat til bords, «tok han brødet, velsigna det og braut det og gav dei. Då vart augo deira opna, og dei kjende han. Så vart han usynleg for dei. Og dei sa til kvarandre: Brann ikkje hjarto våre i oss då han tala til oss på vegen

og opna Skriftene for oss? Og dei gav seg på veg i same stunda og vende at- tende til Jerusalem (24:30-33).

Frå Jerusalem til Emmaus er ca. 11 km. «Det lir mot kvelden og dagen hal- lar», hadde dei nettopp sagt, men no tok dei i veg att tilbake til Jerusalem!

Brødet frå himmelen

Kva var det som hadde skjedd?

Til profeten Elias sa engelen: «Stå opp og et! Elles vert vegen for lang for deg».

Dei hadde fått mat! Sjeleføde!

Jesus seier om seg sjølv at han er livsens brød; han ikkje berre *gjev* livs- ens brød, men at han først og fremst *er* livsens brød. «Guds brød er det som kjem ned frå himmelen og gjev verda

liv» (Joh 6:33). «Det brødet eg vil gje, er kjøtet mitt, som eg vil gje til liv for verda» (6:51b).

Det var dette han tala om til desse to. Han la ut for dei det som er skrive om *han* i *alle* Skriftene – med det resultatet at det vart tent ein brann i hjar- to deira. Den brannen blir tent når vi får sjå Jesus som vår Frelsar og «sted- fortreder». Livsens brød er vår «sted- fortreder» som har ordna vår sak med Gud. Og det som han er, og har gjort, er livsens brød for oss.

Måtte det skje med oss som det står om apostlane: «Då opna han for tan- kane deira, så dei kunne skjønna Skrif- tene» (Luk 24:45). Men han seier òg: «Sæle er dei som ikkje ser og endå trur» (Joh 20:29).

L&E

Karl Bloch: «Kristus i Emmaus»

Møtekalender

*Opplysninger om påskemøter i
forrige nummer!*

Mai

02.-04.	Skjerve, Levanger Martin Fjære
09.-11.	Umeå, Sverige Ingar Gangås
11.	Årnes Arne Thoresen
24.-25.	Askim Lars Fossdal

Juni

01.	Årnes Reidar Brennsæter
20.-22.	Barneleir, Bibelskolen på Fossnes. Talere/ ledere: Andre Heian, Martin Fjære m.fl.
20.-22.	Ungdomsleir, Trettenes leirsted ved Farris Talere/ledere: Reidar Heian m.fl.

Pinsestevner

6.-8. juni

Skjæveland Misjonshus, Rogaland

Talere og ledere: Asger Jensen,
Finn-Widar Knutzen, Karl Bø og
Ragnar Opstad

Fredag	19.30 Jensen
Lørdag	18.00 Knutzen 19.30 Jensen
Søndag	18.00 Jensen 19.30 Knutzen

Info: Karl Bø (905 49 825)

Langli Bedehus, Østfold

Talere og ledere: Kristian Fagerli,
Sigbjørn Agnalt og John Flaten

Fredag	19.00 Fagerli
Lørdag	16.00 Fagerli 18.00 Fagerli
Søndag	16.00 Agnalt 18.00 Fagerli

Kaffe mellom møtene

Info: Sigbjørn Agnalt (482 90 535)

7.-9. juni

Mosvik Bedehus, Nord-Trøndelag

Talere og ledere: Steinar Kvalvik,
Ingar Gangås og Kristian Gangaas.

Lørdag	19.00 Kvalvik <i>Matservering</i>
Søndag	17.30 Gangås <i>Matservering</i> 19.00 Kvalvik
Mandag	11.00 Kvalvik

Info: Ingar Gangås (901 51 234)

Steinsdalen Bedehus, Hardanger

Talere og ledere: Henry Skogvoll
og Dag Rune Lid

Lørdag	19.00 Skogvoll
Søndag	19.00 Skogvoll
Mandag	11.00 Skogvoll

Info: Dag Rune Lid (970 63 530)

Våre lamper slokner (6)

Av J. F. Løvgren

Mange kjente seg uroet etter at båt-bygger Lyngeid hadde vitnet om Jesus som sto utenfor og banket. Pastor Bjørnås var redd for å miste støtten fra grosserer Mobekk, men hadde store forventninger til vek-kelsesmøtene med pastor Ling.

Red.

Nede i forsamlingen satt en del, mest unge, med oppreist hode. De fleste var som hypnotisert av den kraft-ige viljen der oppe. Under galleriet sto en flokk unge menn. De var stille.

– Er det noen som vil overgi seg? Gjør det nå – nå i kveld.

– Jeg tror jeg gjør det, hvisket en ung pike til sin venninne. Vil *du*?

– Nei, ikke i kveld, men gjør det du.

– Da venter jeg også.

– Gjør alvor av saken, unge sjel. Tenk på evigheten. Vil du ikke la ham få deg? Bestem deg nå. Stemmen ble monoton, inntrengende.

– Se, der er én. Gud velsigne deg, broder. Flere? Er det flere som vil ta beslutningen? En ung gutt hvisker noe til en annen. Den andre nikker.

– Der er to. Gud velsigne dere, unge brødre. Flere? Er det flere på den siden? Tenk på døden. Tiden flyr. Anledning-ene blir færre. Just nå drar Jesus forbi.

En pike sendte et langt, hjelpeløst blick til en flokk lengre vekk. Så rakte hun en hånd opp.

– Én til, Gud skje lov. Er det flere? Husk at en håndsopprekning kan avgjøre din evige skjebne.

Lings stemme sendte uavlatelige, korte, stemningsmettede setninger ut over forsamlingen. De brakte folk til å skjelve og gråte. De maktstjal og bandt. – Rekk din hånd opp. La ikke satan binde deg. Se det var rett! Er det flere? På galleriet kanskje? Jo, der er to – tre. Be, Guds folk!

Dordi Lyngeid satt ved siden av sin far. Han satt med hånden for øynene. Hun visste ikke riktig om han gråt, men ryggen rykket så underlig. Selv var hun bare redd, for hun følte seg så hard og ufølsom. Var ikke dette just hennes anledning, hun som ikke ønsket noe bedre i hele verden enn å bli frelst? Og så følte hun seg ganske kald i all denne varmen. Gad vite hvordan det var med Sevrin Li? Han så urolig ut der han satt foran henne. Hun kastet et blick på Bakke som satt helt foran. Han så ut som et levende spørsmålstegn.

Endelig var det ikke mer å gjøre. Stemningen holdt på å ebbe ut. Ling foreslo en sang. Under sangen reiste de seg opp.

Ling rettet noen ord til de nyfrelste: – Nå gjelder det å være tro mot deres beslutning. Ute i livet vil dere møte fristelser av mange slag. Hold fast ved det du har, for at ingen skal ta din krone.

Formaningene falt myke og søte i de rørte sinn og avfødte faste beslut-

ninger om å leve for Herren.

- - -

Det var en hel flokk av Guds samfunns folk i følge på bussen utover mot fjorden.

Der var Røst med sin unge hustru. Det var et eiendommelig lys i hans øyne, som av en døende ild som hadde fått en smule ny næring. Hans sjelelige sener hadde fått en nødvendig spenning, til å forsøke et nytt krafttak i det vanskelige livet. Hustruen var gusten og blek, som rimelig kunne være i hennes tilstand. Han smilte oppmuntrende til henne.

Sevrin Li var kommet ved siden av Dordi. Ingen av dem var opplagt til å si noe, men Sevrin vendte øynene mot henne. Det vakre ansiktet med den kraftige munnen trakk på ham. Når hun da så på ham, gjorde han som om han bare hadde sett forbi henne, ut av vinduene.

Lyngeid og Ling satt ved siden av hverandre. De var tause. Over Lings ansikt var det ennå et gjenskjær av den nidkjærhetens brann som hadde vært opptent. Lyngeid var langt vekk. De drømmende øynene hadde tak i noe utenfor tid og sted.

Så stoppet bussen ved Lyngheids hus. Røst og hans frue skulle litt lenger.

Reaksjonen virket kraftig på Ling da han var kommet inn. Han gikk fram og tilbake i dagligstua, hvor de andre hadde slått seg ned. Han gned seg i hendene som han frøs. Fru Lyngeid ville ha greie på hvordan møtet hadde vært. Men hun sluttet straks å spørre, da mannen bare gryntet noe uforståelig. Hun leste i ansiktet hans.

Men Ling oppfattet ikke situasjonen, fremmed som han var. Han tenkte på sitt.

– Det var gildt, søster. Femten sjeler i kveld. Guds nåde er stor.

Han grep Lyngeid om skuldrene og rystet ham vennskapelig og nervøst.

– Femten sjeler frelst, Lyngeid! Femten!

Lyngeid satte sine bedrøvede øyne på ham.

– Det var storartet, sa han.

Ling slapp sitt tak i skuldrene hans. Plutselig syntes han ikke det var noe storartet med de femten.

– Hvordan fikk du tid til å telle dem?

Det plutselige mismot var med ett strøket av Ling. Lyngheids spørsmål satte ham i godt humør. Han lo en liten frigjort latter.

– Jeg er vant til slikt, ser du.

Men Lyngheids neste spørsmål satte ham på ny i forlegenhet.

– Tror du de rakk til femten i himmelen også?

– I himmelen? –

– Ja, han som tellet der oppe, mener jeg.

Ling syntes det var så vanskelig å snakke med denne mannen. Han følte det som om han ble trengt opp i et hjørne. Han lette likefram etter en utvei. Og han fant en. Tonen var streng da han spurte:

– Hvorfor ville du ikke be til Gud i kveld?

Lyngheids øyne fikk en mørkere farge. Det gikk et drag over hans ansikt, som om han hadde vondt.

– Jeg er ikke vant til å lystre *ordre* i åndelige ting, sa han rolig.

– Jeg anmodet deg bare.

→

– Ordre eller anmodning. – Jeg skulle ikke be til Gud. Ville det ikke heller.

Ling så rent forskrekket på ham.

– Det forstår jeg ikke, stammet han.

Lyngeid smilte, sårt og trett.

– Har du, Ling, noen gang blitt sunget ned?

Ling var ganske i villrede.

– Nei, svarte han nølende. Og så ble hans munn stående på gløtt, som i undring.

– Det er derfor du ikke forstår det, sa Lyngeid. En tåre blinket plutselig i øyekroken, og rant deretter sakte ned langs nesen hans.

Dordi gikk hen og stilte seg ved stolen han satt i. Det var en mellomting mellom smil og gråt i hennes ansikt.

Og så forunderlig en stemme hadde Ling aldri hørt som da hun sa:

– De må være snill mot pappa, Ling.

Han visste aldri siden enten hun hadde truet eller bedt.

Men just nå tenkte han:

– Her er de visst svermere, alle i hop.

11.

Fru Røst hadde ikke stått opp ennå. Hun lå i senga med en haug av ukeblad og magasiner strødd utover dyna og på nattbordet. Et par var deiset ned på golvet, og dekket halvt en haug med støvler og sko. Skjermen på nattlampen hang på «halv tolv» for å gi bedre lys.

For fru Røst leste. Det knitret i ovnen i stua. Stian hadde lagt i før han gikk på kontoret, og hadde lagt en haug med ved foran ovnen. Siden hadde hun av og til vært oppe og frisket på varmen.

Da kvakk hun ved en lyd. Det banket på kjøkkendøren. Hun slapp bladet.

– Et regningsbud! tenkte hun. Det var best å late som om ingen var hjemme.

Det banket igjen.

Hun lå lenge og lyttet, men hun hørte ingen fjerne seg.

Så sto hun stille opp og kastet om seg noen klær og stakk de bare føttene i sine skjeve tøfler. Hun subbet stille ut og åpnet døren til kjøkkenet. Lydløst skulle det være, men hengslene skrek. Da banket det for tredje gang.

– Hvem er det? spurte fru Røst.

– Det er bare meg, du – Agna Lyngeid.

Fru Røst nølte.

– Jeg er nok ikke stelt ennå.

– Det gjør da ikke noe for meg. Slipp meg bare inn. Det er så kaldt her ute.

Sigrid vred nøkkelen om, så humpet hun hutrende inn.

– Kom bare etter, ropte hun uten å snu seg. Fru Lyngeid så en skimt av de bare leggene da hun forsvant inn i stua og lot døren falle igjen etter seg.

Fru Lyngeid hadde vært der mange ganger før. Hun kastet et gjenkjennende blick på oppvasken fra dagen før. Det var alltid slik her. Da hun kom i døren, fikk hun nesten sjokk, for det oste av het, tung luft. Hun lot døren stå på gløtt, og kom tidsnok inn til å se bladhaugen forsvinne i senga under dyna. Bare de som dekket støvlene, ble liggende.

Fru Røst kom ut og lukket døren til kjøkkenet.

– Jeg er litt redd for trekk nå, sa hun unnskyldende. Hun kledde bedre på seg, og kom inn i stua til fru Lyngeid.

Fru Lyngeid kjempet en kamp med seg selv, kjempet og bad. Hun hadde

mange ganger tenkt å snakke med den unge vettløse kona, men hun hadde hatt så vanskelig for å få det til. Egentlig hadde hun vel ikke noe med det heller. – Du kommer til å ødelegge hjemmet ditt.

Nå var det sagt.

Sigrid begynte å surmule.

– Var det dette du hadde det så travelt med å få sagt meg i dag? – Du banket så mange ganger.

– Nei, jeg ville bare høre hvordan det sto til med deg. Da du ikke svarte, og jeg så at det røyk av pipa, begynte jeg å bli redd for at du var syk. Derfor banket jeg igjen. Men jeg har også lenge villet si deg at det går galt for deg her hvis du ikke tar deg sammen. Vi koner –

Da lo Sigrid høyt.

– Vi koner. Ha, ha. Det var et morsomt uttrykk.

Vi koner –

Fru Lyngeid undret seg over at en gift kvinne kunne være så barnslig.

– Vi koner, gjentok hun, må sørge for å bevare våre menns kjærlighet. Det er ikke nok med –

Hun senket stemmen og hvisket unnselig noen ord.

Sigrid rødmet lett. Så lo hun overgive-vent og kjælent.

– Å, Stian er så glad i meg så.

– Kommer det til å vare?

– Han lovte det i kirken. Ha, ha.

– Kjærligheten er ikke bundet av løfter. En kan ta livet av sin manns kjærlighet med svidd suppe og rå poteter – og vond lukt.

– Hå! Da må den være skrøpelig, buste det ut av Sigrid.

– Å, jeg vet ikke det, sa fru Lyngeid sindig. Den skal være sterk den kjærligheten som kan holde seg i lort og rot et års tid.

Fru Røst kastet et stjålent blikk omkring seg.

– Du må ikke tro jeg har det så uryddig bestandig, sa hun mutt.

– Nesten bestandig, svarte den andre rolig.

– Du er nesevis, synes jeg. Det er mitt hjem dette her.

Sigrid var sprutende sint.

– Ja, jeg innrømmer at jeg er nesevis. Men jeg har en god unnskyldning?

– Jaså?

– Jeg er glad i deg.

Det skulle ikke mer til for at Sigrid ble bløt.

– – –

Fru Lyngeid gikk.

Så kikket Sigrid på klokka. Den var jo bare elleve. Klokka to kom Stian.

Med rask beslutning strakte hun seg i senga med klærne på, dro dyna over seg – og leste –

Det var i middagstiden den dagen at Stian Røst fikk brev fra en sakfører. Han hadde en gjeldspost til inndrivelse. Hvis omkostninger og ubehageligheter ville unngås, måtte regningen gjøres opp innen åtte dager. Det gjaldt betalingen for sengeutstyr.

Brevet virket ikke et grann stimulerende på Stians og Sigrids kjærlighet, de par timene han var hjemme.

*Utdrag fra «Våre lamper slokner»,
Antikkforlaget 1993.
Forts. neste nr.*

Oppstandelsens under

Av Ingar Gangås

«Men engelen tok til orde og sa til kvinnene: Frykt ikke! Jeg vet at dere søker Jesus, den korsfestede. Han er ikke her; han er oppstått, slik som han sa. Kom og se stedet hvor han lå! Skynd dere nå av sted og si til hans disipler: Han er oppstått fra de døde.»

Mat 28:5-7

Dødens makt kunne ikke holde på Jesus, for han er selve Livet. Mørket måtte vike for ham – denne rettferdige som er uten synd – for han er Lyset. Oppstandelsens morgen måtte bryte fram. Med Jesu død på korset var urett og ondskap blitt overvunnet med sannhet og rettferdighet. Veien var åpnet – helt inn til Guds himmel.

Ved Jesu kors

Stillheten hadde senket seg over Jerusalem og Golgata. Menneskeskaren var forsvunnet. Bare en liten gruppe kvinner sto der. De var fulle av sorg. Jesus var død. Johannes hadde ført Jesu mor bort. Fra nå av fikk hun bo under hans tak.

Så var Josef fra Arimatea og Nikodemus kommet. Begge var rådsherrer. Jesu legeme ble salvet og lagt i Josefs nye grav, som ingen før hadde ligget i. Kvinnene fulgte med. Graven lå nært opp til Golgata og de merket seg stedet. Etter hvert som mørket senket seg mer og mer over Golgatahøyden, var det ikke noe annet å gjøre for disse tro-

faste og sørgende kvinnene enn å begi seg hjemover.

Romerske soldater holdt vakt

Etter at de var gått, ble det på nytt noe aktivitet. Flere romerske soldater kom for å holde vakt over graven. Plutselig hadde det slått ned som et lyn hos noen av yppersteprestene og fariseerne – tanken på det som Jesus hadde sagt – at han skulle stå opp igjen. Tenk om det var sant! Da var det best å sikre graven med godt vakthold.

Det var så mye unaturlig i forbindelse med denne korsfestelsen, ja, i grunnen var det så mange merkelige ting som var hendt. Jesu myndighet i Getsemane, da de alle falt til jorden som døde bare han presenterte seg, hadde gjort dem urolige. Så hadde Jesus for det meste vært taus under forhørene. Pilatus hadde ikke funnet noen skyld hos ham. Tenk om han virkelig var Guds Sønn slik som han hadde sagt? Da han hang på korset var det blitt stummende mørkt i tre timer. Det hadde vært jordskjelv og flere graver hadde åpnet seg. Nå gikk det rykter om at flere døde var stått opp og vandret lys levende rundt i byen.

Forhenget i templet

Det største sjokket for prestene var det som var hendt i templet. Forhenget inn til det aller helligste var revnet fra øverst til nederst. Inn dit hadde bare

ypperstepresten adgang kun én gang i året. Nå turte de ikke å nærme seg. De kunne jo falle døde om på flekken hvis de overtrådte den skillelinjen som Gud hadde satt mellom dem og det aller helligste. Hva skulle de nå gjøre, og hva betydde alt dette?

Ypperstepresten, Kaifas, hadde også en urolig og vond følelse av at noe mer kunne hende. Derfor ble han med til Pilatus og fikk løfte på en vaktstyrke som kunne passe på at ikke noe unormalt skulle skje der Jesus var lagt. Deretter hadde ypperstepresten forseglet graven med sitt stempel, og så var de romerske soldatene alene tilbake. Det var vel første gangen at de var blitt utkommandert i et slikt oppdrag: å holde vakt over en som var død.

Øyenvitner til oppstandelsen

Soldatene kom dermed til å bli øyenvitner til engelens besøk. Gud styrte det slik. Dermed er oppstandelsesunderet godt bevitnet. De ble vitner til at en engel kom og rullet vekk steinen fra graven – og forkynte at Jesus var oppstått. Stor frykt kom over dem. At soldatene etterpå var med på å sette ut et rykte om at Jesu disipler kom og stjal ham mens de sov, var nok både for å redde sitt eget skinn og fordi de fikk god betaling for det.

Ryktet faller på sin egen urimelighet. Det var dødsstraff dersom en soldat sovnet på vakt, og hvordan kunne de forresten vite at det var disiplene som hadde vært der dersom de alle sov? Og hvis de var våkne, hvor-

for grep de ikke inn og stanset dem? Vaktene var jo godt bevæpnet i motsetning til de redde disiplene som forresten ikke turte vise seg i frykt for å bli tatt på samme måte som deres mester. Nei, løgnens vei blir alltid avslørt. Det er ikke godt å kjempe mot sannheten.

Oppstandelsens morgen brøt fram

«Og se, det ble et stort jordskjelv. For en Herrens engel steg ned fra himmelen, gikk fram og rullet steinen til side og satte seg på den. Han var som lyn å se til, og hans klær var hvite som snø. De som holdt vakt, skalv av redsel for ham, og de ble som døde» (Mat 28:2-4).

Engelen som veltet fra steinen og forkynte Jesu oppstandelse, må ha gledet seg storlig over det oppdraget han hadde fått. Kanskje var det den samme engelen som hadde styrket Jesus i Getsemane?

Det fortelles at en søndagsskolelærer spurte barna om hva de trodde at engelen hadde sagt til Jesus da han skulle trøste ham i Getsemane. Da rakte ei lita jente opp handa og svarte: – Jeg tror at engelen sa: Du må ikke være lei deg Jesus, for jeg skal komme igjen på påskedag og velte fra steinen!

Kvinnene ved graven

Akkurat i det Maria Magdalena og den andre Maria, mor til Jakob den yngre, kom til graven i grålysningen, fikk de øye på engelen. Kvinnene var kommet til graven tidlig påskedags morgen for å salve Jesu legeme. De

trodde at Jesu legeme lå der.

Før Maria Magdalena kom til tro på Jesus, hadde hun vært besatt av sju onde ånder, og nå visste hun ikke det beste hun kunne gjøre for sin herre og mester. Det er sant det som Skriften sier: – Den som er mye tilgitt, elsker meget!

Men hvordan skulle disse kvinnene klare å utføre sitt oppdrag? Hvem skulle velte fra steinen? Og hva med de romerske soldatene? Det tenkte de ikke på. Ingen hindringer er for store for troen. De kunne ikke annet enn å utføre det som var deres *hjertesak*. *Forstanden* måtte bare vike plass.

Det samme hjertespråket kom til uttrykk da Maria Magdalena sto utenfor graven og fryktet at noen hadde tatt Jesus bort. Gråtende ser hun en som hun trodde var gartneren, og sier til ham: – Fortell meg hvor du har lagt ham, så skal jeg ta ham! Hvordan kunne denne vevre kvinnen klare å bære Jesu døde legeme?

Kvinnene som vi møter på Golgata og ved graven, *trodde* på Jesus, selv om de *forsto* svært lite av det som hadde hendt med ham disse dagene.

Tro uten å se

I Guds rike kommer troen alltid først. Bibelen kaller det å tro uten å se og skjønne. Tomas fikk høre at «Salige er de som ikke ser, og likevel tror» (Joh 20:29).

Pilatus spurte: «Hva er sannhet?» Han ville ha et teoretisk svar fra Jesus. Men han fikk ikke det.

Herodes Agrippa ville se tegn av

Jesus. Han fikk ikke se noe ekstraordinært.

Judas tenkte kanskje at Jesus kunne bruke sin guddomspektet til å komme seg unna tempelvakten, fariseerne og de skriftlærde. Men Jesus kunne ikke det. Han måtte gå lidelsens vei og seire som vår stedfortreder – som menneske.

Peter ville ha Jesus til å gå en mer menneskelig vei – i stedet for å gå veien om Golgata. Det hadde vært en forståelig vei. Men Jesus *måtte* til Golgata. Jesus ba for Peter, at hans tro ikke måtte svikte. Det viser at Peter tross alt var på troens vei, selv om han var i stor fare både da og i yppersteprestens gård.

Tilknytningspunktet mellom Jesus og Peter var *troen*. Pilatus, Herodes og Judas manglet alle troen, derfor gikk de fortapt.

Fra gråt til glede

Det var først da Maria Magdalena møtte Jesus at hun fikk se det hun trodde på. Da sto hun utenfor graven og gråt. Det er aldri godt å stå *utenfor*, men da ble hun møtt av Jesus – i det hun *snudde seg*, står det. Hun trodde først at det var gartneren i hagen. Da ble hun «kalt ved navn»: Maria! Og hun vender seg til Jesus og sier til ham på hebraisk: Rabbuni. Det betyr Mester. Underet var skjedd. Jesus var åpenbart som den oppstandne, og hun skynder seg for andre gang fra graven og til Jerusalem denne morgenen. *Dette* må disiplene få høre. Og hun vitner: – Jeg har *sett* Herren.

Johannes så og trodde

Peter og Johannes tok veien til graven med én gang.

Ennå hadde hverken Johannes eller de andre disiplene forstått Skriften, at Jesus skulle stå opp fra de døde. Men utenfor den tomme graven fikk Johannes «se og tro» at det som var skrevet om Messias nå var oppfylt med Jesus. Ikke lenge etterpå fikk Peter møte ham.

Jesus åpenbarte seg flere ganger

Etter hvert åpenbarte Jesus seg også for de andre, ved flere ulike anledninger. Troen på Jesus som den oppstandne frelser, at han var den Messias som Skriftene vitnet om, måtte skapes og styrkes. Det var viktig for ham at de alle ble knyttet til det som var skrevet om ham. All tvil måtte ryddes av veien. Derfor tar han seg spesielt av Peter som hadde sviktet ham – og Tomas som var kommet i tvil. Tomas tvilte så sterkt at han nesten var i ferd med å bli en vantro. Men Jesus åpenbarer seg for ham og det ender med at Tomas utbryter: – Min Herre og min Gud!

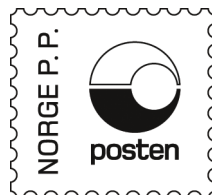
Julius Kronberg: «Jesu oppstandelse»

Ordet skaper tro

Da misjonsbefalingen ble gitt, var det nok til stor trøst for disiplene at Jesus lovte å være med dem – i Ordet. De var ikke mange, og oppdraget var stort. Men nå hadde han skapt en overbevisning hos dem. Jesus var virkelig Messias. Oppstandelsens under var gått opp for dem. Dette evangelium kunne de ikke holde for seg selv. For ordet om Jesus smitter og skaper tro.

Det alene kan skape tro og bevare oss i troen!

L&E

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rølfesnesveien 892
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Fullbrakt! Fullbrakt! Fullbrakt!

Av Carl Olof Rosenius

«Det gjorde Gud.»

Rom 8:3

Det er to ord som jeg aldri kan lære, tro eller minnes rett. Det er ordene *fortapt* og *fullbrakt*.

Et menneske med de kristnes vanlige trang etter å finne noe hos seg selv som kunne være til trøst ved siden av troen på Jesus, gikk lenge dypt nedslått og sukket: Jeg er så uverdigg og syndig. Jeg er så kald og død. Jeg er så kraftløs. Det er ingen bønnhørelse for meg, slik at Gud forløser meg fra min synd. Jeg har ingen rett sorg, og intet rett alvor. Hvor forferdeligg det er!

Til slutt talte Herren til vedkommende på en spesiell måte i en drøm. Han drømte at han skulle synge noe, sammen med noen venner. Sangboken var gammel, ja, gul av elde, og da den ble åpnet, var versene satt i to spalter på siden. Sangen var svært lang, og i en gammelmodigg stil. Men da han skulle

til å synge, og så på ordene, bestod den lange sangen av bare ett ord, som stadig ble gjentatt: *Fullbrakt! Fullbrakt! Fullbrakt!*

Og da han skulle vende bladet stod det også på den andre siden med samme, vakre bokstaver: *Fullbrakt! Fullbrakt! Fullbrakt!*

Da våknet han av drømmen. Men ordet *fullbrakt*, med det innhold som det evigg himmelkor skal lovsynge, stod levende for hans sjel. Og Den Hellige Ånd forklarte det slik: Alt, alt det som du burde gjøre og være, er fullbrakt av Jesus. Det ble fullbrakt for deg. Alt, ja nettopp det som var umuligg for loven, det gjorde Gud. Han kom for å frelse det som var fortapt. Alt (i oss) er fortapt, men alt (i Kristus) er fullbrakt.

*Den lille husandaktsboken,
Lunde & Co's forlag*